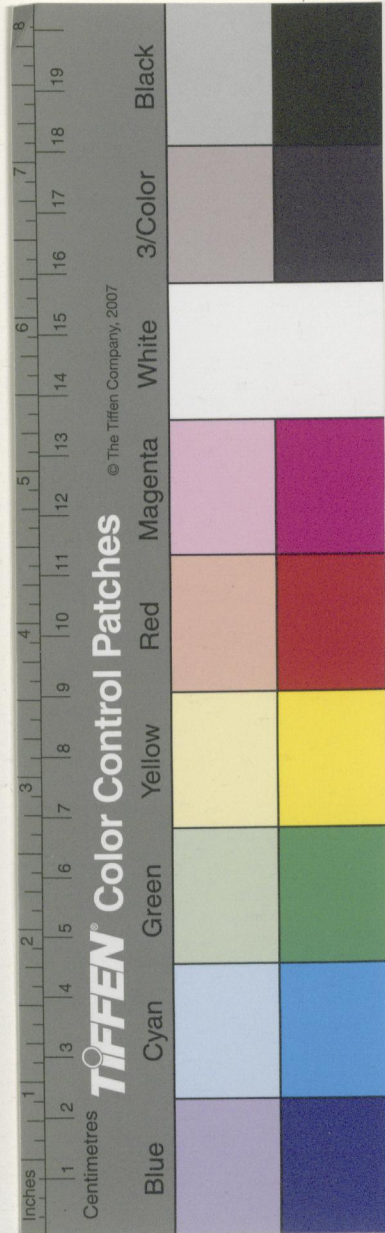


Alfbrade! Jag trodde redan att den långa skiljsmåtten och de män-
 ge besvärerna under sommars gjord dig tillgiltig för mig, då Du så
 oförmodadt vägrade att att uppfylla det löfte Du gaf mig att skrifva.
 Jag finner nu, att min fruktan i detta afsende varit orättvis emot dig.
 Skrifvstilen lätas den varma hjertliga tonen i. Ditt sista brev mig hoppas
 att Du icke ändrat hämper, och att, om Du alltså tyckes Dig böra und-
 vika hvarje yttring af tillgifvenhet för mig, Du ändå i ditt hjerta
 hoppas dens lika innerlig som förr. För denna besvärslighet tackas jag
 Dig med all den eld som både bränner på det värda i. Ditt förhållande
 och glädja öfver att vara älskad af dig inner mig väcker. Ofta, ofta har
 jag betraktat min fraktning till Dig, och frågat mig själv, huruvida
 jag, utan att handla mycket illa, kunde ha Dig fört fara att correspon-
 dera med mig och möta mig någon gång utan dessa glädsamma vittnes-
 som alltid besöker de på ögonblick, då det verkar som att vara tillfrön-
 mas, men alltså har jag häruti blifvit rätt ense med mig själv. På
 ena sidan önskar jag minna förhållanden i lifet en på intem för trygghet för
 den som varit oförenlig och minn hvilken hvarje sammansluffande med
 Dig är för mig pinsamt, på andra sidan åter tyckes jag, att, då Du öfve-
 rigt icke i hela världen har någon som så håller af Dig af detta i
 Din åtanke som jag, det också borde vara mig medgifvet att få veta huru
 det går Dig, huru Du tänker sig känna, på så allra sista. Det är en
 rätt sak för framman, tillgitt, om jag får skall säga, såsom, att ge
 råd, det är lätt att kländas af af att framställa huru vrätt man gör
 i att förtära med ett tycke, som ouppfandligheterna icke berättiga, men
 förnuft är det att bekämpa af öfvervinna detta tycke, och att, så länge det
 lever ännu, vara frägn från att gemenskap med dess försmåt. Så ofta jag
 tänker på huru här Du är för mig, tycker jag det vara himmelskrande



här, att jag skall nedgå vara för skild från Dig, att jag inte skall för
ja Dig, så mycket som för den mest främmande, inte göra för Dig och din
glädje så mycket som för din älska bekant. I samma stund som
jag bryter alla hinder, och yrka, att jag framför bevisar annan har rätt att
äga Dig, gläda Dig och vända ditt bästa. Guds, häng kommer också
genomheten i mina fördringar; förlåt mig, jag beger för mycket, då jag
som mest älskar. Skulle jag vara full, till det skulle jag då gläda Dig med
mina bönes. Du frågar: hurför jag nu tänker anseende på i värd?
Du har här öfver mycket till denna stund. Du jag nyss fått läsa ett
brev från Dig och jag, att Du är densamma som Du varit, att Du älskar
mig och tänker på mig, då jag åter lagna för en tid, men snart uppstå
tänker, som oroa mig på nytt. Jag har varit skild från Dig en tid, eller
har besökt Dig i ett släkt och knappt fått en blick af ditt öga, ge-
nast uppstå hos mig förställningar om kold och glömska, om andra
förändringar från Din sida, som göra att jag inte kan vara trygg, in-
nan jag åter fått meddela mig med Dig på ett förtrougligt sätt.
Det är ju inte att undra öfver. Du vet själv huru flygtig Du varit.
Du frågar mig om min hälsa för Dig är så flygtig att den förfrinner
utan näring, om den nödvändigt behöfver brev, meten, ord för att lefa?
Jag har inte erfaren det ännu, det är sant, men är ändå färdig
att vara ja, ja, så litet är den af stal och sten att den förigas
om det inte vinner, men inte i kyla, utan i sin egen alld. Stämningen skiljer
jag, utan alla öftringar af tillgivenhet af Dig, snart börja mistro för en verk-
lighet af Din hälsa för mig, ty det är jag öfvertygad om, att en verklig
kärlek inte kan dödas för den, som utgör dess förmodat, utan har ett
omöjligt behöf af att öftra sig, i samma mån som den har
kraft och samning. Tattat för dess öftring kan vara olika, men röja
sig måste den.
Därför glädes det mig att man tyckt, att Du blifvit bättre än för,
och att man tror, att den omgifning, i hvilken Du lefvat, sedat
denna förändring. Den läfverstättelse må du göra ha, för all den
godhet och välvilja du bevisat Dig, att du att deras inflytande verkat

på Dig mer än det i själva verket gjort. Du Du säger att Din kärlek till
mig gjort Dig flyktigare och mer älskarsam, så vill jag gärna tro Dig,
och tror Dig också. Jag har alltid varit för upprigtig mot Dig, att Du
omöjligt i längden kan låta bli att smittas af min sanna hälsa och
bli mera sann och upprigtig tillbaks. Det är väl denna öfver-
och innerligare ton i ditt väsende, som Du fått mig ut, så du tyckt att
Du blifvit bättre. Ser Du nu, älskade, hur jag är emot Dig. Det frägar
ingen vara annan om jag, som jag ville kalla dolt för Dig, och jag talas till
Dig själv om jag talat med mitt eget hjerta. Jag vet väl hvad jag öfver,
ty jag vet att ditt hjerta varit mycket förändrat; men jag
är ju en man och kan tala. Det är emellertid en glädje för mig att
så var rätt öfver och för det mig hjertligt att någon, så det, själv
man säger, säger i mitt hjerta att vara förhälsad som, eller, som jag
själf älskar att kalla det, ingen besorgniss. Den ihärdiga enighet
som jag haft, att tala allt motstånd af andra, och all flygtighet, alla
kapriser från Din sida, med Du ännu inte hunnit läsa Dig kan
en man af ihärdigens karakter, måste förminna om lite litet me-
re fadga i ditt väsende, och det är denna öfverflytande för det för Dig som
trostar mig öfver mitt lika öfverflytande för att hafva, af kärlek till Dig,
inläst Dig i det förhållande, hvarest vi nu befinna oss till hvarandra.
Du tyckt ännu vara rätt för vår besöking, att den kunde bli ny. Att
Dig. Det Du, för mig har Du varit säker. Men blott inte, att jag nu mer
skall komma Dig hälsigt ut, och den, utan att jag förtrougligt af Dig om allt
som angår Dig. Det är väl ändå det måste jag kan begära, så länge Du
älskar mig, att så i dessa fulla brev höra hur det är med Dig och how
Du lefver och hoppas. Skulle man förstå lefva af Dig, så lefva ingenting
mer, utan underligt. Det är ju förändringar för Dig, mer än Du förskyller
att på det sättet bindas och beaktas. Jag upprepar ännu, hvad jag först sagt,
att Du verkar Dig själv bättre, än många kan få, som man vill utgå den
beaktning, för att att flydda sig i sina dagar. Det dömdes att något mitt
sagt om den, utan erätta att Du skall jag säga det - att det för litet för att
vara sått hängifven. Att, om Du ändå kunde älska med verklig hängifvenhet.
Jag håller så mycket af Dig att jag skulle öftra det, hvad helst det kunde göra,



7.22 Oct. 1848.

